

”Än en gång ska jag låta dig blomstra...”

Jag förberedde mig för den söndag som i almanackan kallas för *Tacksägelsedagen*. Dagen då det i en av texterna står: ”Än en gång ska jag låta dig blomstra...”. Påminde mig en gammal inspelning mina föräldrar hade, en s.k. ”stenkaka” med Ulla Billquist: ”Än en gång ska tulpanerna blomma...”

Det var tänkt att jag skulle leda tacksägelsedagens mässa i Karbennings kyrka, den som följs av den årliga skördefesten i sockenstugan. Men så blev det inte. Och jag gick miste om möjligheten att få ”ropa in” de där underbart goda, syltade, gröna tomaterna som någon varje år skänker till Röda Korsets skördeauktion. De som ”gifter sig så bra” med nästan allt.

För några år sedan var det en kille på Gotland som vann nästan 123 miljoner kronor, en ensam vinnare. Storkovan! Jag kommer ihåg att jag tänkte en del på det där. Fantiserade om hur det skulle påverka mitt liv om det hade handlat om mig. Först var det en ganska ljuvlig tanke. Jag tänkte på allt jag skulle kunna köpa mig. Men när jag tänkte vidare insåg jag ju också att folk skulle be om pengar. Och gav jag till några så skulle fler höra av sig. De skulle pressa mig. Snart skulle alla pengarna vara borta. Och med dem - allt det som hittills varit mitt liv.

Det var väl där någonstans jag gav upp min ögonblicksdröm om hur 123 miljoner kronor skulle kunna förändra mitt liv. Jag insåg helt enkelt att jag inte ville ha den verklighet som vinsten skulle föra med sig. Bibelordet är nog sant: ”Ju större förmögenhet desto fler som tär på den. Vilken glädje ger det ägaren annat än ögats glädje? [...] den rikes överflöd ger honom ingen ro att sova.” (Pred. 5: 9-11).

Jag vaknar med en stark smärta i bröstet. Ringer min fru som ringer larmnumret! Jag skäms – att ta samhället i anspråk på detta sätt? Men de kommer direkt – befarad infarkt! Två vänliga och kunniga ambulansmän tar hand om mig (en är f.ö. en församlingsbo förstod jag trots mitt förvirrade tillstånd). De kopplar upp sig mot en centraldator, kollar tidigare värden, får råd direkt och kör mig i ilfart med blåljus till akuten.

Väl där, blir jag avklädd - snabbt, snabbt - ett stick, ett snitt - och en ”tråd” in i ett blodkärl. Jag hör efter ett tag hur de säger: Ingen fara denna gång.

Därefter tristessen. Tilldelad ”fångkläder” och ett antal kablar kopplade till min kropp som i sin tur är kopplade till en centraldator som mäter mitt EKG, min puls, mitt blodtryck och prognostiserar mitt fortsatta liv de närmaste dygnet.

En hård och för kort säng. Jag får dela rum med en äldre kvinna som lagt beslag på såväl telefon som fjärrkontroll. Hon bestämmer vilka kanaler vi ska titta på. Hon frågar inte ens. Klockan halv tio tycker hon att hon (vi) ska sova. Stänger av TV:n och släcker lyset. Hon somnar. Inte jag. Hon snarkar, svär och suckar i sömnen.

Själv törs jag knappt vända mig för att inte väcka henne. Sladdarna skaver. Jag tänker av någon anledning på de där miljonerna, tänker att livet är osäkert. Jag tänker att jag trots det senaste dygnets dramatik har anledning att vara tacksam. Önskar i tanken ambulansmännen allt gott. Inga miljoner – men gärna ett par burkar av de där syltade, gröna tomaterna. Och så tänker jag på den där texten: ”Än en gång ska jag låta dig blomstra...” Tacksägelsedag – en helt (o)vanlig måndag.

Kjell Gårdman

präst i Norberg-Karbennings församling